

BAJTÁRSI

LEVÉL

1960. VIII. évf. 1-2. sz. levél. 1. oldal. Utrecht, 1960. I. 20.

EZERKILENC SZÁZHATVAN.

Ismét átléptük egy újesztendő küszöbét. Az új év első napja a számadás napja, amikor visszapillantunk az ó esztendő eseményeire, a környezeti vagy anyagi eredményeire, és tétovázó lélekkel tekintünk a bizonytalan jövő elé.

Az egyszerű, a kicsinyes látókörű, a kapzsi, önző vagy éppen tudatlan ember úgy a múltat, mint a jövőt a maga szűk, egyéni szemszögéből értékeli, a magasabban álló, fennkölt, nemesen gondolkodó, a lépzett, az egyéni érdekeken felül emelkedő, az emberiség javát szolgálni tudó vagy akaró ember már széles látókörben, horizontálisan gondolkodik és értékeli ki a múltat, valamint a jövő eshetőségeit. Szeretném a magyar embert ez utóbbi kategóriába sorolni. Hiszen nem régen mutattuk meg ismét az egész világnak, hogy nem vagyunk alábbvalók a többi népeknél! Egy olyan nép vagyunk, amelyről azelőtt alig tudtak valamit, vagy ha tudtak, a sok ármány miatt nem sok jót, és ime most a csodálat, a dicsőítés hangján emlegetnek bennünket a történelem színpadán. Igen, mert nagy és történelmet formáló nemzet vagyunk! Történelmet formáló nemzet több, mint ezer év óta! De hát ki tudta ezt más, mint önmagunk?! Ki állott mellénk valamikor a történelmet formáló események idején: a tatárdúlás, a mohácsi vész, az 1919. évi első kommunizmus, az 1920. június 4-iki gyászos "békeszerződés", az 1944-45. évi hősi kiállítás és elvézés, az 1956. évi dicsőséges magyar szabadságharc alatt? Most kezd csak lassan felnyílni a világ szeme, most kezdenek már lassan megismerni, értékelni bennünket, és most kezdik csak belátni, hogy egészen másképpen alakult volna a történelem, ha ez a meg- és felismerés előbb történt volna!

Megbocsájthatatlan bűnt és helyrehozhatatlan hibát követnénk el, ha ezt a történelmi pillanatot elszalasztanánk a magyarság megmentése érdekében. Hirdessünk ezért rohamot, hirdessünk keresztes hadjáratot, hordozzuk körül az egész világot a magyar véres kardot a II. világháborút előidéző Páris-környéki békek, elsősorban Trianon ellen!

Negyven esztendeje lesz annak, 1960. június 4-én, hogy a győzelmi mámor, a tudatlanság és a bosszú sátáni gőzében megfogalmazták, aláírták velünk ezt a békediktátumot, és aztán végre is hajtották rajtunk kegyetlenül a halálos ítéletet.

A régi lovagias felfogás szerint az ellenfél felemelte a másik fél kútjait, visszaadta neki, vagy kezét nyújtott: nem tekintette többé ellenfélnek. Másképp volt ez Trianonban! Nem is tudhattak ott erkölcsi magaslatra emelkedni, hiszen száműzték onnan az Istent, az emberiség gondolatát, a megértést, a szeretetet. A mámor, a tudatlanság, a bosszú terméke pedig csak sötét gonoszság lehetett. Dehogy valóban az legyen, ott örködött afelett a világ két legnagyobb sátánja: Massaryk és Benes. A tanácsstagok elborult agyát hiába próbálták megvilágosítani gróf Teleki Pál bizonyítékai, gróf Apponyi Albert ékes szavai. Wilson 14 pontját lobogtatták a Sátánok, ezeket öltöztették szép demokrata köpenyegbe az elhomályosult elmék előtt... és "győztek"!

A tisztánlátók - sajnos még elég kevesen - tudják, hogy ott Páris körül, ott Trianonban vetették el a II. világháború magvát, ott készi-

tettél: első a talajt a most már egész világot elnyeléssel fenyegető kommunizmus, az emberiség rákfenéje számára!

Amikor a mi halálos ítéletünk már készen volt, maguk a diktatórok is megrettentek attól, de a wislki agyak már nem akartak változtatni rajta, hanem, hogy a szerencsétlen áldozattal, a magyar néppel lehajthatassák a mérgeppoharat, megízestették a mérget a Millerand-féle kísérő levéllel, amelyben ígérték a felülvizsgálását a későbbi időben ennek a "békeszerződésnek", amikor jóváteszik majd az igazságtalanságokat. Ezt az ígéretet 20 esztendő alatt, többszöri kérésünk dacára se váltották valóra.

Íde tartozik, hogy leírjam azt, miszerint 1945-ben öt óra hosszúságú beszédet is felvette nekem: Mi volt az oka annak, hogy Magyarország a németek karjaiba dől? Válaszom: "Önök uram!" Felháborodva ugrottak fel a hosszú asztaltól, és követelték, magyarázzam meg "sértő" kijelentésemet. Megmagyaráztam: "Ha Önök 20 esztendőn át szakadatlanul ismételték kérésünkre a Millerand-féle kísérő levélben tett ígéretüket beváltották volna és a rajtnuk elkövetett szörnyű igazságtalanságokat csak részben is jóvá tették volna, mi soha se fogtunk volna fegyvert. De mert ez meg nem történt, viszont jött egy történelmi feszítő erő, amely nekünk részben igazságot szolgáltatott, e feszítő erő mellé állottunk: mert a magyar nép furkósbottal verte volna szét azt a magyar kormányt, amely nem fogadta volna el Északmagyarország, Kárpátalja, Északerdély visszacsatolását! Ezek a területek ezeréves tulajdonaink, s ezeket jogtalanul és igazságtalanul szakították el több milliónyi magyar lakosságával együtt!"

Szavaim után lecsillapodott a bizottság, és nem feszegette többé ezt a kérdést. És mi volt az eredmény? Megismételték az első Trianont, visszafeltették a visszafert magyar területeket, s hogy a dicső má felett bokrátság alap is legyen, Kárpátalját az oroszoknak adták át, hogy ezzel kaput nyissanak a kommunista-pánzlávizmuskak Európá szívébe!

Magyar Csendőörök! 1960. Trianbn 40 éves gyászos évforduló ója. Attól a nemzetközi együttéstől, amely képes volt a közelmúltban ismételtén csak olyan határozatot hozni, hogy felszólítják Szovjetország és Magyarország kormányait, hogy a magyar kérdés kivizsgálásában működjenek együtt a magyar ügy megbízottjával és megbízójával, -nem várhatunk semmit! Lérezdem Töletek, hogy mi, magyar csendőörök valamikor is felszólítottuk-e a gyilkosokat, a rablókat, a nemzetirtókat arra, hogy a gaztettek és tetteseik felderítésében velünk együtt dolgozzanak, vagy meghívtuk-e valamikor is őket asztalunkhoz, hogy együtt vendégeskedjenek velünk?

Nekünk, magunknak magyaroknak kell tehát kezünkbe venni sorsunk intézését és cselekedni "ahogy lehet"!

Tiltakoznunk kell együtt és külön-külön szóban, írásban és tettekben a trianoni szörnyű igazságtalanságok ellen! Tiltakoznunk kell:

- 1./az ezeréves történelmi Magyarország feldarabolása,
- 2./nemzeti életünk szétzúzása,
- 3./hitéletünk bemocskolása,
- 4./legjobbaink kivégzése, elhurcolása,
- 5./az oroszok megszállása,
- 6./népünk tömeges gyilkolása, kifosztása, elhurcolása,
- 7./a törvénytelen kommunista uralom fenntartása ellen.

Követelnünk kell: a trianoni papirrongy megsemmisítését, az ezeréves történelmi Magyarország visszaállítását és benne a magyar nép szabad önrendelkezési jogát! Ez nemcsak magyar érdek, hanem a még Istenben hívő szabad népek, az ártatlan szenvedő embermilliók s a világ civilizációjának az érdeke is.

Magyar Csendőörök! Vessétek latba minden erkölcsi és anyagi erőtet, hogy célunkat elérjük! Ez a legszentebb magyar kötelesség! Legyetek ott mindenütt, ahol cselekedni lehet: beszéljétek, beszéltessetek, szerezzetek barátokat igazságunknak, és hozzátok meg a legnagyobb anyagi áldozatot azért: Nem leszünk egyedül. Minden becsületes magyar ember velünk lesz. Barátaink mind mellénk állnak, de különösen kell, hogy velünk együtt működjenek Amerika és népei, akik a trianoni ömbertelen diktatómiót soha el nem ismerték és nem is irták alá.

ROHAMOT, HIRDETÉK A GYALÁZATOS TRIANONI DIKTÁTUM ELLEN!
CSENDOROK! ELORE! ISTENNEL AZ EZERÉVES NAGY-MAGYARORSZÁG ÉS
KIVÁLÓ NÉPÉNEK MEGMENTÉSÉRE!

v. Kirá y Gyula ezds.
MKCSBK közg. Vezető.

LEVÉL ODAÁTRÓL.

Nehezen írom ezt a levelem,
 Alig látok át könnyeimen...
 A testemet agyon gyöttri a láz,
 Benn a halál terít már szemfódelet...
 Kívül, a folyosón, az ajtóm előtt
 Haló testemre sok strázsa vigyáz, s
 Ugy fáj, mikor hallom, hogy váltják őket,
 Dübörgő lépésük az agyamba fészkel
 És rág...

Neked sikerült elmenni időben,
 Én ittmaradtam, nem hittem Tenéked-
 Gondoltam- ha látják, hogy utáljuk őket,
 Majd nyugton maradnak, elfogynak idővel,
 De nem!

Golyójárta testem, im idehurcoltak.
 Az ágyam rozoga, rabkórházi ágy,
 De még itt is, itt is, kínjaim hegyén is
 Áttör a kérdésük:

-Hány oroszot öltél meg?- és hány kommunistát?!

Mit feleljek erre? Hogy: Békésen éltem
 míg kicsiny gyermekek Ti meg nem öltétek?
 Az pedig nem ártott légynek sem, csak játszott...
 És a feleségem?-aki úgy imádott...
 Az mit vétett Néktek? Mi volt az ő bűne?
 Hogy gyermekünket lámpavilágnál tevé le
 Aludni?!

Ez volt hát a hiba...Értem...Most már látom...
 Ti az ablakban sem tűrtök már világot...
 Ezért löktetek be nehéz ágyutokkal
 Pedig a környéken addig még sehonnan,
 Még csak egy kavicsot sem dobtak le rátok...
 És az egész utca, egész környék lángolt.
 Okádtá tankotok a nehéz gránátot...
 És omlott a ház!

Nem borultam térdre. Nejem és Gyermekek hulló tetemére,
 Nem!

Hegősrültem? Lehet, mert csak vitt a lábam,
 Benzines üveggel vonultam csatába
 És megfizettem...

Egy "régi beteg" ül az ágyam szélén,
 Csontos, jég-kezével felém nyúl, s
 Megkérdi:-Fáj?

Én azt mondom:-Oh, nem.

S már ívöltöm, hogy: Nem!

Nem lehet, hogy többé

Uj tavasz ne jöjjön, így éljünk örökké,
 Hogy a csikorgó fagy, mely odakinn kapar
 Szívekbe fészkeljen, s ne maradjon Magyar,
 Hogy a bánat nehéz útján a magyar nép
 Sohase találjon öröme, vígságra,
 Hogy börtönné váljon hazánk szép rónája...
 Ugy-e, Te is segítsz?-bár Téged nem gyötör
 Pribékek kérdése, pofonja, rugása, de érzed,
 Hogy hazád, mit el kelle hagynod,
 Barátid és Anyád pora ott a sírban
 Nem nyughat, míg szabaddá nem teszed
 A földet, mely Neked is adhatott kenyeret...

-o-

A "régi beteg", vitte e levelet
 Fagyos folyosón, az irodába át,
 S mire visszatért, az ifjú tisztá lelke
 Már berepült hét éperenciát...

./.

Nem halt meg, csak alszik, s
Most már még az sem fáj,
hogy a levelet a sírjába dobták...

Nem szállt le a földre ez a kicsi levél,
Im, eljött Hozzátok és harsányan beszél.
A címzés elázott, de Te azt jól tudod,
Neke! szövege a levél!

Igy élj, és kiúzdjél ott, hová a szerencse
éltedet vetette, s ne feledd sohasem:
Hazád a bitangé! Uj fegyvered a szó!
Ne csüggedj!!
Előre!!!

ooooo

Kiss A. József.

A VITÉZSÉGI ÉRMEK.

A föld azé, aki azt megműveli, ezért kell elvenni a papótól, a henyélő uraktól, meg a meggazdagodott zsidó földbirtokosoktól és kiosztani azok között, akik azt munkálják: a nincstelen vagy kevés földdel rendelkező sok gyermekes kis parasztnak.

A gyár azoké, akik ott dolgoznak, tehát az összmunkásság, egy szóval a miénk.

Ilyen és ehhez hasonló szövegek voltak hallhatók akkor, amikor a "felszabadulás"-kor szétosztották ésszerűtlenül a nagy- és középirtókot, olvették a gyárostól a gyárat, és legtöbbször még csak alkalmazott-nak sem tartották meg a volt tulajdonost; pártembert ültettek helyébe, akinek fogalma sem volt a gyár vezetéséről, a földbirtok okszerű kezeléséről; a szakértelem, a szaktudás teljes egészében hiányzott.

Az említett szövegek csak arra voltak jók, hogy a földéhes nincstelenek szája előtt mézesmadzagot húzzanak, a gyári munkásság munkateljesítményét ténylegesen fokozzák. Most már érdemes többet, jobban dolgozni, hisz "magadnak dolgozol".

Mindez csak első útjára volt az általános kisemmizésnek; azután jött a mezőgazdaságban az úgynevezett termelő szövetkezet alakítása, a valóságban kolhoz, a gyárakban pedig azok államosítása. Így lett mindkettőben, a kommunista államrendezkedésben az általuk annyira elítélt magán-kapitalizmus helyett állam-kapitalizmus. Ez arra is jó volt, hogy megfoszsa a munkást minden jogától és diktatorikusan minden a kommunista párt kénye-kedve szerint történjék. A párt első titkára a milderható diktátor, aki előtt hajlonganak a többi titkárok, s minden úgy jó, ahogyan azt az első elrendeli. Ellenvetés nincs, a párt csalhatatlan.

-o-

Egyik község kis házában lakott otthon Biró György. A ház és a hozzá tartozó földterület kicsi volt, a család viszont nagy, még sem volt hallható panasz a nehéz megélhetés miatt. A gyerekek felcseredtek, a kisebbek elhordták a nagyobbak által kinőtt cipőt-ruhát, kenyér is akadt a sok éhes szájnak.

Ugy a gazda, mint felesége a szorgalom példaképei voltak, bár Biró György az első háború emlékeként jobb első karjának egyrészt a Kárpátok gerincének védelmében elveszítette, és csak hosszas kórházi ápolás után foltozták össze annyira a doktorok, hogy mégis munkaképes lett, bár eredeti hivatásától -csönkasága miatt- végleg meg kellett válnia.

Sokáig nem látott mosolyt senki az arcán. Egyszer azután nevetni is látták, de csak később tudták meg ennek az okát is. Abban az időben mondott "igen"-t a szép Bakó Ágnes. Mindenki elcsodálkozott Ágnes választásán. Tréfálkoztak is mindkettőjükkel az azok, akik Ágnes körül legyeskedtek, de lemaradtak.

-Ágnes, Gyurka még csak meg sem tud rondesen ölelni.-

-Bizzák azt csak Gyurkára. Balkezevel ölel át, amelyben több erő van, mint másnak két kezében. De kaszálni is jobban tud az ő kaszájával, mint Ti ketten. Különböznék meg nem cserélném el senkivel sem. Csak azért, mert fél karját a Haza védelmében elvesztette? Melyiteknek díszíti a mellét a nagyzüst, meg a kicszüst?-

Hallgatás volt rá a válasz.

Gyurkával főként az idősebbek tréfálkoztak, amikor a szép Ágneset emlegették.

./.

-Bal kézzel is megvédeném a feleségemet mindenki ellen, ha arra szükség lenne. A családomat, majd ha lesz, nem küldöm egyikőtökhöz sem ebédelni. Agnessel szeretjük, megértjük egymást, dolgozunk mindketten a családukért majd. Ha meg felnőnek a gyerekek, lesz elég segítségünk, csak egészséget és egy kis szerencsét adjon az Isten.-

Igy indultak el Agnessel.

Az esküvő napján a szép fekete kabátot két, piros-fehér szalagon a nagy- és kisezüst vitézségi érdemek díszítették. Sem azelőtt, sem azután nem hordta azokat Biró György. A faluban is kovesen tudtak kitüntetéseiről, amelyeket akkor szerzett, amikor azokért kiváló teljesítményeket kellett végeznie.

A család növekedésével a megélhetési gondok is szaporodtak volna, ha a szorgalom, a takarékoság és a hozzáé tése nem lett volna mindkettőjük erénye. Ágnes is tudta, hogyan kell beosztással élni, hogyan kell a tyúktojással úgy gazdálkodni, hogy abból egy év múlva malac legyen, György sem ment a szomszédhoz tanácsot kérni, miként lehet többet, jobbat a földből kihozni, hogyan kell állatállományát jobba, szebbé tenni. Mire a gyerekek mind elvégezték az elemi iskolát, a földterület annyira megnagyobbodott, hogy azon az egész család bőven talált munkát, a megélhetés nem okozott különösebb gondot.

A "felszabadulás" -kor osztott grófi birtokból Biró György nem ígényelt.

-Elég a családommal megdolgozni azt, ami van. Több föld csak több gondnal, munkával jár. Megéltünk a meglévőből eddig is, megéltünk ezután is, ha a Mindenható segít és egészségünket is megtartja.-

Csak akkor, amikor már mindenki kielégítette kapzsóságát a felosztott birtok jobb részéből, az akkori községi tanács rábeszélésére, amely fenyegetésszerű kényszernek is nevezhető, vállalt még 10 holdat a legsilányabb részből, amely senkinek sem kellett.

Igy lett azután kulák.

Évek multak; a megélhetési gondok nőttek; a föld megművelése az állat és gépek elégtelensége, sőt hiánya miatt mind nehezebbé vált. Mégis küzdöttek, dolgoztak szinte emberfeletti módon, hogy az előírt beszállítási kötelezettségnek eleget tudjanak tenni.

Nem is lett volna e tekintetben hiba, és mégis jött a terror, amelynek senki nem tudott ellenállni. Be kellett lépni a kolhoszba, beadni a földet, a még meglévő állatokat, gépeket, ók maguk így aztán a kolhoszigen rosszul fizetett cselédei lettek. Hisz a társas termelésből fakad a jólét! Hogy évenként kevesebb termot Biró György földjein, mint annak előtte, nem volt fontos. Tudták ezt előre azok is, akik bekényszerítették a kolhoszba, de szegénnyé, nincstelenné kell tenni a lakosságot, hogy jobban legyen hajlítható. Amig vagyon van mögötte, addig egyénileg is tud gondolkogni, esetleg cselekedni is, van egyéni akarata. A cél pedig az akaratnélküliség: szónéklül tenni azt, amit a párt akar. Vezetett nyáj kell a kolhoszba kényszerítettek közül, amely valon, szónéklül cselekszik azok kezében, akik azt vezetik, de azok is csak úgy, ahogy nekik azt valahonnét előírják.

Nehéz évek voltak ezek. Csak valami nem fogyott el: a türelem és a remény. Törni erősebb kifakadás nélkül, hogy abból baj ne legyen, az elhurcolás be ne következze, és reménykedni, várni a robbanáshoz közel álló hangulatban, ama bizonyos szikra kipattanásába. Ez a két elem éltette a becsületes embereket. Jönni fog, mert jönni kell... Nem tudták honnét, ki kezdi, csak érezték a forró lehetet és, hogy a levegő is éget.

Nem a magyar parasztság adta a robbanáshoz a szikrát. Azok adták, ahiktől a rendszer nem várta: A főiskolás magyar fiatalok, ahiktől úgy vélték, hogy megnyerték tökéletesen őket eszméiknek.

A szikra kipattant, és robbantott az értelmiség, munkásság, parasztság körében mindent, amit csak lehetett.

Ijeddten látták a magyar nép igazi arculatát azok, akik azt hitték, hogy minden hatalom az ő kezükben van, akik úgy gondolták, hogy túrlelmes, akaratnélküli juh-nyáját vezetnek.

Biró György családjából két fia is tevőlegesen vett részt azokban a harcokban, amelyekre még ma is félelemmel gondolnak vissza azok, ahiknek létük eme harcok kimenetelétől függött.

Elbukott a szabadságharc. Nem a magyar nép pillanatnyi felángolásán múlott a siker. A sokszoros túlreje és modern fegyverekkel felszerelt orosz hadsereg törte meg a magyar nép egységes elzánttségát,

hósi felkölését a zsarnokság ellen.

Biró György fiait is Nyugatra vetette a sors. Nem sokáig laktak táborban; a két egyenes jellemű, dolgozni tudó és dolgozni akaró fiatal ember itt is megtalálta a tisztesség megélhetés lehetőségét. Csak az öreg maradt otthon Ágnes asszonnyal, meg a leányaival, kettő ezekből is már férjhez ment.

A szabadságharc lezajlása után természetesen mindenkinek megbecsajtást ígértek az orosz szuronyokkal újból hatalomra segített otthoni helytartók, ha záros határidőn belül visszatérnek Nyugatról. A két Biró fiu nem tért haza s így helyettük: Apjukon ütöttek.

Biró György a 60. körüli évével már nem a leghasznosabb munkása volt a kolhosznak. Nem is szélva arról, hogy kulák is volt, két fin Nyugaton él, no meg becsületos gondolkodása, szókimondó bátorsága sok kellemetlenséget okozott már a gazdának. Józan ítélőképessége folytán sokszor felvilágosította a kolhosznak dolgozókat, akik hallgattak is rá.

Rövid vizsgálódás után megállapította az arra illetékes és csalahatatlan szerv: Biró György is szellemi vezetője volt a dicsőségesen elbukott szabadságharcnak, a két fiát is ő küldte küzdeni... Elfogták!

Fél évig azt sem tudta Biró György, miért ül a börtönben? Fél év után kérdezték ki, tanu viszont annyi aladt bünyösségek bizonyítására, hogy alig férték el a tárgyaló teremben. Sem ő, sem vádlott társai a tanuk közül egyet sem ismertek, de soha nem is látták őket. Ez nem volt fontos. Az előre elkészített ítélet halálra szólt. Kegyelem? Minek, hisz egyvel kevesebb becsületos magyar lesz, de formailag mégis meg kellett tenni az elbterjesztést.

Élete nő párja, Ágnes asszony, ki megosztott vele minden örömet, minden gondot, mu két, aki 6 élő gyermekkel ajándékozta meg a magyar nemzetet, akiket istenfélelemben, hazaszeretőnek neveit fel, meglátogathatta börtönében -közvetlenül a halálra ítélőse után.

-Ágnes lelkem, nem tudom mi lesz a további sorsom. Kegyelem! Kapok-e vagy sem? Nem is fontos. Ti tudjátok, nem vagyok, és nem voltam bűnös. Ahogy annak idején feláldoztam jobb karomat a Hazámért, most esetleg az életemet adom annak szabadságáért, további boldogulásáé t. A gyermekeink felnőttek. Szeresd őket helyettem is, ha én már nem lennék. Legyenek büszkék: apjukra, aki életét szívesen áldozza értük és minden becsületos magyarért.

A két kitüntetésemet, amelyeket csak esküvőnk napján hordtem, az előtt és azóta soha, hozd el. Még egyszer feltűzöm azokat akkor, amikor életemtől igazságtalanul megfosztanak...

És Biró Györgyöt felakasztották!

ooqoo

A CSENDŐR KALAP.

Az Uj Hungária 1959. okt. 23. számában pár soros hirdetés látott napvilágot: "Műgyűjtő ker s tollas csendőrcsákót. Ajánlatot ármegegyítés-sel a kiadóba kér". Ennyi az ártatlan kis hirdetés. Magam is olvastam, meg is ragadta figyelmemet nyomban; mi az, a csendőrcsákó műgyűjtőhöz kerül, vagy talán muzeumba? -gondoltam.

Napirendre tértem felette, hiszen más értékek is kerülnek napjainkban a gazda tudra és bejegyzése nélkül vásárra. Legfeljebb ráfizet a műgyűjtő, ha mégsem válik a csendőrcsákó muzeális tárgyga.

Igen ám, de az október 30. számában az Uj Hungária Dunai Futár noteszből a többek között ezt olvashatjuk: "A hirdetés olvasóink körében érthető érdeklődést keltett. Közülük a színes fantáziával megáldottak már arra gondoltak, hogy talán csendőr ajánlat szervezódik Nyugaton".

Engedtessék meg nekem, hogy rögzítem a csendőrkalappal -mert biztosan tudom, hogy arról van szó és nem csendőrcsákóról- kapcsolatos megjegyzéscimet.

Valamikor, gyermek koromban olvastam betyár-világ tárgyú elbeszélősből, hogy a betyárok által zárlatott csárdás ívő szobájában a leleményes őrsparancsnok: éjjelre egy tollas csendőrkalapot tett az asztalra. A pislogó lámpa mellett arról is gondoskodott, hogy az ablak függönyén hagyott kis résen keresztül az asztalra tett csendőrkalapot kívülről is látni lehessen.

A csárda tulajdonosa egyik: éjjel kutya ugatásra és nagy dobogásra ébredt. Kinézett az udvarra, és a csárda mögött távolodó lödögést

észlelt. Meglátták a betyárok az asztalra tett csendőrkalapot, azt hitték, a csendőrök is ott vannak és elmenekültek. Pedig a csendőrök máshol végeztek fontosabb tennivalókat, csupán egy csendőrkalap volt a csárdában. Önkénytelenül az jutott eszembe, amikor a Dunai Futár noteszében közltek elolvastam, hogy az istentelen vörösek előtt felrómlott a csendőrkalap és acsarkodnak. Főnök aljas cselekedeteik számonkéréséről. Pedig még nincs is az asztalon a csendőrkalap, csupán egy eldugott kis hirdetésben írtak róla. Mi lesz, ha az asztalra, sőt az illetékesek fejére kerül? Istenuccse lesz menekülés! De lesz öröm is az Istent hívó magyarok között.

Mi csendőrök nem lehetünk közömbösek e kis "rémművel" szemben. Tényként megállapíthatjuk, hogy milyen nagy tekintélynek örvendtünk a 15. éves otthoni rombolás után is. A fennálló és ma is teljes érvényű törvényeinken és szabályainkon kívül (a vörös betyárok alkotmányos törvények hatálytalanságára nem illetékesek) ez is résztöbbszön bennünket az összetartásra, a feltétlenül szükséges együttműködésre. A nemzot parancsa minden percben jöhet, és esküvel fogadott kötelességünket még teljesítenünk kell!

oooo

Bujdosó.

DERÜS GONDOLATOK KARÁCSONY ÉVADJÁBÓL.

A szent este előtt, jó két héttel, Ausztráliából két levél is érkezett. Az egyikről keveset beszéltek, mert az illető, kórtolonul bár, de kevés használt bélyeget küldött. Egyébként csak most közölte a még 1958 decemberben hozzá irányított és 1959 évre szóló Sonecon féle naptárbetét átvételét. Ez a férfi (de nem csendőr) atyjától díszes naptárt kapott emlékül, viszont a hozzávaló kalendárium részt -immár 9. esztendője- én szállítottam. Most is használt australian bélyegekkel hívja fel figyelmemet az 1960-as évre! Ez hagyján, de egy mondata kissé túl fonák, és ezért lemaszolom: "Idemellékelek egy pár szép bélyeget, nem sok, de nem akarom túllépni a súlyhatárt"... Ez azért is mellbevágó kijelentés, mert annak a naptárbetétnek az ára jóval többet tesz ki, ama súlyhatár bélyegbeli túllépésénél! Csak sóhajtok, s a gondolatom: "Hát ez a Károly Passau-Waldwerke óta, biz, sok collal lett önzőbb!"

Ezek után mire is lehet szüksége a jó másiknak? - ködlik elem. A kupertán levél név igazán régi, a végén "2 ff" és egy "y"-al. A levél így kezdődik: "Kedves Jenő!" No, -mondom magamban-, hát ez szerfölött célszerűtlen, mert eddigi életemben Imréné! hívtak, viszont egy Jenő nevű nagybátyám 1919. jun. 6-án vértanu-halált halt Dunántúlon, egy Jenő nevű erdőmérnök barátom pedig 1929-ben, a huga hirtelen halálakor több lett, mint búskomor. Hopp, megvan; ez a levél bizvást Utrechtbe szól, annak a nagyerdemű szerkesztőnek, kinek munkásságát a város olyan jobb lakással honorálta, ahol -Uram bocsá!- még tusolkodni is lehet!

De nézzük csak tovább! Hát igen, éppen erről a szerkesztő uról van szó, aki -ahogy vélelem- ezt az australian Bajtársat valami miatt éppen én reám uszította. De mégsem, illetve baj nincs, mert nini, a levél legfontosabb része így beszél: "A szerkesztőnk küldte el címedet azzal, hogy a Karácsonykor szétküldendő szeretetsomagjainkból Részdre is küldjek egyet, és ennek alapján -Karácsony táján- Dániából fogsz lapni egy szerény csomagot, mint az australian Csendőr Bajtársak karácsonyi ajándékát".

Hát erre a hírre, egyszeriben nagy melegem lett: a meghatottságtól!

Mikor is jutott hozzám valami szervtől csomag? Oh, nem is emlékszem az utolsóira, de azt tudom, hogy a legjobb barátomok Stuttgartból olyan dísz, avagy mákos patkót küldenek karácsonyunként, hogy az a régi otthoni ízelmek megható visszhangja!

Milyen is lehet egy szeretetsomag? A "szerény" annyit jelent, hogy az érdekelte -ha lehet- a hónaalá veszi és a meghatottságába senkit sem avat bele. Azután otthon szinte sóhajtvá bontja fel, és valósággal tündérországba jut...

Most eszembe jutott valami, és a túrolmesok számára el is mondom. Az Oberpfalzi Hirschberg akkor még magyar korházában, 1947. nyarán, az egyik teremben ll-en szorongtunk és nyuglődtünk. Az egyik szelid társunk -még Kolozsvárról ismerős- azokban a kosztra nézve szűlt hetekben gyakrabban kapott Dániából, a zongoraművész öccsétől, "szerény" csomagot. Abban a fő-helyet olyan kolbász foglalta el, amely íze, meg erősségre a csabaival

vetekedett, csak épp, hogy vastagabba szabták. És abból nagyon szépen részecültünk, hogy segítse meg Isten azt a derék Bélát, ott Clevelandban...

Elkalandoztam, de nagyon is tudom, hogy a nekem szóló megemlékezés a csabai ízeket nem elevenítheti fel, viszont azt a bajtársi szeretetet igazolja, amelyből újra átmolegszik a leltem!

Magányomban sokszor köszönöm a rámgondolást, és bizatodó új esztendődt kívánok.

oooooo

"Derűs" Imre.

CSENDŐR SZILVESZTER.

A Magyar Csendőrök Családi Közössége december 31-én jöbi sikerült Szilveszter-estet rendezett a clevelandi Wade Park Manor hotelben. A négy elegendő nagy termet a várakozáson felüli számban megjelent közönség teljesen betöltötte. Az asztalok mellett űl vendégmegeget magyar cigányzenekar szórakoztatta, míg a fiatalok a táncra berendezett bálterembe húzódtak, hol egy 8 tagu tánczenekar gondoskodott a megfelelő szilveszteri hangulatról.

Az 6 év utolsó perceiben Szeleczky Zita, a magyar nemzeti emigráció büszkesége lépett a bálteremben összegyűlt közönség elé.

"Magyar Testvéreim! Kedves ünneplő közönség!"-kezdte a művész nő bájos, kedvesen csengő hangján. "Mikor a clevelandi Magyar Csendőrök Családi Közössége felkért arra, hogy a szilveszteri báljukon mondjak egy pár szót az 6 év bucsuztatására és az új esztendő beköszöntőjére, nohéz feladat elé állítottak. Mert nem mindegy, hogy milyen, melyik 6 esztendődt bucsuztatjuk, milyen, melyik új esztendődt nyitjuk -és kik tartják a Szilveszter-estet.

Mindannyian tudjuk, hogy az 1960-as esztendő a nemzeti magyar emigráció az igazságtalan és embertelen trianoni békeszerződés elleni küzdelem évüül jelölte, hisz az 1960-as év Magyarországot megcsó kításának 40. éves évfordulója. S a mai bál a magyar csendőrség Szilveszter-estje, azé a magyar csendőrségé, amely a hazáért, a magyar népért híven, becsülettel, vitözül mindhalálíg helytállt s életét haborzás nélkül odaadta, ha a Haza érdeke ezt meghívánta tőle!...

A magyar csendőr bálján az itt megjelent magyar közönséghez s az 1960-as esztendő bevezetéséhez mi lenne szép és méltó?:

Jöhet-e, illik-e ide egy felelőtlen, vidámságtól csapongó szám, szokott tréfákkal vagy kéményseprő jelmezzel, visító újévi malaccal?: Nem tudtam ilyesmit elképzelni; és nem tudtam volna ma, ilyen műsorral ez elé a közönség elé állni. Valami szépet, a pillanat komolyságához méltót szerettem volna adni... S mig ezen gondolkoztam, felütöttem a Bibliát s tekintetem a következő versre esett:

"Bizony bizony mondom ne tek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevében, megadja néktek. Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevében. Kérjetekek és megkapjátok, hogy a ti örömtökek teljes legyen."

És akkor úgy éreztem, hogy itt ma, ebben a pillanatban csak egyetlen egynek van helye: egy közösen elmondott imának, amely az új esztendő megkezdésékor összekapcsoljon bennünket az Uristennel. Ami kiszakadt belülem, leírtam, fogadjátok tőlem szeretettel ezt a talán szokatlan újévi beköszöntőt...

Örökkévaló Isten, a nink tetszett, hogy elhívj bennünket magyar népébe, leborulunk előtted: ez 6 esztendő utolsó s az új esztendő első pillanatában. Hozzá fordulunk a Te szent Fiad, a Jézus Krisztus ígérétebe kapaszkodva, aki azt mondta, hogy ha valamit kérünk az ő nevében, Te megadod azt.

Oh Istenünk, engedd meg, hogy eléd hozzuk azt a mindíg friss, de a most következő esztendőben meg elemibb erővel égető bánatunkat: hazánk, népünk tragédiáját. Hallgass meg könyörülő füllel panaszunkat és jobb jövőért való könyörgésünket!

Igazságos Isten, Te tudod, hogy mindíg Érted s az igazságért harcoltunk! Te tudod, hogy milyen nagy verálodozattal szerettük és tartottuk meg ezer éven keresztül azt a drága földet, amelyet számunkra kijelöltél. Te tudod, hogy jó szívelel fogadtuk be azokat az idegeneket, akik nálunk menedéket, kenyeret, megehetést vagy emberibb életformát kerestek. Te tudod, hogy az Európát fenyegető áramlatoknak mi álltunk ellen, s mi véreztünk el más nemzetek boldogulásáért. Mi véreztünk, míg hazánk területére befogadott nemzetiségek békében éltek és szaporodtak, úgyannyira, hogy a

végén már nemzetek lettek a nemzetben s magunknak követelték véráztatták földjeinket. Te tudod azt is, hogy most 40. esztendeje a Sötétség hatalmával szövethözve történelem hamisítással, ellenünk való hazug és csalárd rágalmaikkal elértek, hogy országunk nagyrészt elrabolhassák tőlünk: és testvéreinket igájukba kényszerítsék... A Gonoszság és Hazugság győzött most 40 esztendeje, s testvéreink tőlünk elszakítva szenvednek 40 év óta...

E most következő évben újra fel akarjuk emelni szavunkat a népünket őrít igazságtalansággal szemben. Oh Istenünk, légy velünk ebben a küzdelemben! Harcolj velünk és értünk, hogy mi is - az Irántad való hűségben megújulva - megerősödjön harcolhassunk! Erted továbbra is, mint a Te néped!

Szabadítsd fel a mi szegény hazánkat, add vissza a tőlünk erőszakral elszakított magyar területeket, hozd vissza hozzánk idegen uralom alatt szenvedő véreinket. Kérünk Téged, adj igaz bírálót ennek a világnak, hogy a nemzetünkre szórt rágalom süket fülekre találjon, s az igaz úgy dicalra jusson!

Édes jó Istenünk, állítsd vissza nagy kegyelmedből a tökéletes egységű Nagymagyarországot s add, hogy népeisége tiszta magyar legyen. Az idegen nemzetiségek találjanak bennünk barátokra, testvérekre, ha magyarokká akarnak válni, - de ha továbbra is gyalázkodó, ellenséges érzülettel viseltetnek irántunk, akkor hagyják el országunkat, ahol csak vendég- vagy menedéj-joguk lehet. Menjenek saját hazájukba, ezeréves határainkon túlra.

Minket pedig erősíts meg Istenünk, növélj meg bennünket számban és hatalomban, Irántad és egymás iránti szeretetben, hűségben! Adj nekünk sok-sok magyar gyereket s olyan rokon népek menekültjeit vezesd hozzánk, akik boldogan olnadnak bele népünkbe, s büszkének lesznek rá, hogy gyermekeik és unokáik magyarok lehetnek.

A Te szent Fiad, a Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgasd meg imádságunkat! Igazságtévő hatalmad szegyenitse meg azokat, akik nem hisznek az imádság erejében, s kishitűségükben azt állítják, hogy hiába a mi imádkozásunk az ellenség propagandájával és hazugságaival szemben... Mi hiszünk az imádság, a Hit erejében, Jézus Krisztus szavában. Hiszünk, hogy a Te akaratod a Végső Akarat. Hiszünk, hogy visszaállíthatod számunkra a mi régi, szép és hatalmas Nagymagyarországot, s meg is teszed, ha mi azért állhatatosan és híven könyörgünk Hozzád a Te szent Fiad, a Jézus Krisztus nevében.

Istenünk, ne feledkezz meg rólunk és kérdésünkről, ne szegyenítsd meg reményiségünket, Bened és az Igazságban való hitünket. Előgold meg magyar néped szenvedését, szolgáltsd számára igazságot, és add meg neki a boldogabb jövőt! A Jézus Krisztus nevében kérjük Téled Atyánk... Ámen."

Az ima után, az új év első perceiben a zenekar eljátszotta az amerikai, a közönség pedig elénekelte a magyar himnuszot. Végül Szelezcky Zita mély átléssel elmondta Papp Váry Elemérné örökértékű gyönyörű versét: a Magyar Hisszekegyet, melynek utolsó versszakát a jelenlévők együtt mondták: már az előadó művésznővel...

A meghatott hangulatba frissen csendült bele a "Már én többet, már én többet esendőr-köplár nem leszek"... kezdetű csárdás, melynek ütemére Szelezcky Zita művésznő a bál főrendezőjével megnyitotta a táncot. Csakhamar nagy táncoló kör alakult körülöttük, s a régi-, közép- és új-amerikások, a fiatalok és idősebbek egymás után felelték meg a közszerepetnek örvendő művésznőt. A Szilveszter-esten megjelent nagyszámú közönség fényes bizonyítéka a Csendőr Család iránti szeretetnek és ragaszkodásnak.

oooooo

MEGTÖRTÉNT.

Egy neves orvosprofesszorunk még 1945-ben Venezuelába jutott! A spanyol nyelvvél nehezen bírkózott és a tifusz ágynak döntötte.

Kiváló ápolóban nem volt hiány, mert a szobalau hitves majd mindig mellette állt, viszont a nélkülözés jelei már bántóan mutatkoztak. Így egyetlen leányuk, aki otthon kórházzal kezdett foglalkozni, merész lépésre határozta el magát. Spanyolorul ugyanis már meglehetősen jól beszélt, és az egyik újságban - mint gondolta - némi való állást hirdettek.

A nagy épület titkári szobájában, a spanyol külsejű és jőformájú fiatalember szinte bántó érdeklődéssel, de utánna szótlanul udvariasággal fogadta.

A leány tudta, hogy nem szép, ezért elpirult, és közben bátran adta elő a kérését.

A járópú titkár némi gondolkozás után a leányra nézett:

-Ugy-e magyar?-

-Igen- volt a megrendült válasz -és mint Önök szerint idegen, mégis a segítségét kérem!-

A másik valósággal ráolvasta. -Ön egy egyetemitanár leánya!-

A leány már izgatott. -Mindent honnan tudja?-

A férfi nyugodt. -Azt is tudom, hogy kolozsváriak!-

-Igen, de...-folytatná a leány.

-Igen és az atyját dr. K...r Lászlónak hívják!-

a kórelmezőt, s közben a spanyol beszéd még kifogástalanabbá válik.

-En szölok mostan valamit- fordította hirtelen magyarra a beszédet a titkár. -Tudom, hogy Jutkánál hívják és azt sem felejtöttem el,

hogy 14 éves kora óta, mint az árnyék szegődtem a nyomába. Akkor nem vettem észre, mert talán nem is lott volna értelme. Tehát szintén kolozsvári vagyok, K... Z. postafőtiszt fia.-

A leány nem tudta, hogy sírjon-e, avagy nevéssen? Képzeltben nagy utat tett meg, és ezért elfáradt. Aztán atyjára gondolt, és az arca is szomorúra vált. -Képzelve, az atyám tifuszban fekszik, és már alig van pénz a háznál. Mondja hová menjek?-

-Ne menjen sehová- mondta melegen a földi -hanem már holnap foglalja el itt az állását, hiszen a spanyolban egészen jártas és a beszélgetés cölején csupán erről a tartam meggyőződni!-

...És 3 hét múlva a fiatalok boldogan mentek az esküvőre. Ez Jutkánál sem volt csoda, mert nagyon is tudta, hogy párja már 6 évvel azelőtt is foglalkozott volna az életével.

A véges ember, a kegyelem véghetetlen voltára akkor is rájöhet, ha tudja, hogy az egy városbeli 2 fiatalnak -a nagy világégéskor- azért kellett oly sok kilométert megtennie, hogy a vad idegenben, szelid érzések között...végre egymásra találjanak!

v. Borcsiczly Imre.

oooooo

A KLUMPA

Azok, akik a csendőrséggel bizonyos közelebbi érintkezésbe kerültek, ha nem panaszosok voltak, vagy éppen nem a járőrök vagy őrsparancsnok tanácsát kérték ki egy és más ügyben, szerették azt híresztelni, hogy a csendőrség durvasággal, bántalmazással tartotta fenn a rendet, nem lehetett ellentmondani rendelkezésüknek, mert akkor jött a jól irányított pofon. Ugyanezt híresztelték a teljesített nyomozásokról is. Voltak elvettve, de csak nagyon csekély százalékban ilyen esetek. Hiszen a csendőrség nem egy emberből állott és a sok különféle vérmérsékletű, különböző szaktudású egyének között akadt egy-egy, aki hevesebb volt, ahinek a nyomozási tudása nem ütötte meg azt a mértéket, amelyet az illető eset meglővetelt, hogy eredményt tudjon elérni. De ezeknek hamarosan rá kellett eszmélni arra, hogy a durvaság, a bántalmazás nem pótolja a szaktudást, és ha a nyomozás során a gyanúsított be is ismerte tettét, a bántalmazástól való félelem miatt, beismerését a bíróságnál azonnal visszavonhatta. Ha pedig nem volt perrendszerű bizonyíték, az egész nyomozás értéktelenné vált.

Nem is szóla arról, hogy az esetleg elszenvetett bántalmazásért feljelentéssel is lehetett élni, amely beigazolás esetén kellemtlen fegyelmi, sőt hadtörvényszéki eljárás is vont maga után. Ezekből pedig nagyon is óvakodott minden egyes csendőr, mert előléptetésére, megbízatására stb. is hátrányos befolyással lehettek.

Az állítólagos durvaságok mellett azonban nem hiányzott a humor, a megtréfálás sem, amelyekkel bántalmazás nélkül is eredményt lehetett elérni.

Baranya-vármegye egyik községében ősszel, a tél kezdődén, de meg tavasszal is olyan nagy volt a vendégmarasztaló sár, miszerint az a szőb-beszéd járta, hogy ott még a kutját is ölbe vitték ki ugatni, mert különben bent ragadt volna az agyagos sárban. Ott aztán nem volt más közlekedési eszköz, mint a "Klumpa" (a hollandokéhoz hasonló facipő, amelybe háziszőttes harisnyával léptek bele). Külön klumpa volt az istálló-munka elvégzéséhez, mely az istálló előtt állott. A konyhából, szobából az istállóig mási klumpában mentek, ott léleptek ebből s bele az istálló klum-

pába.

Érdekes látvány volt, amikor a lakosság templomba ment. A 4-5 éves gyerektől a legöregebbig mindenki klumpába tette meg az utat a lakástól a templomig, kezében vitte az imakönyvet, meg a bőrcipőket. A templomfala mellett felhúzták a bőrcipőt és a klumpák ott maradtak szépen sorjába rakva, ki ahogy érkezett. Nem volt azokon semmiféle jel, írás, mégis az Istentisztelet végén minden zaver és fennakadás nélkül ki-ki megtalálta a saját klumpáját, hogy a bőrcipőt azzal felcserélve, abban menjen haza.

A szőbenförgő falu nem csak saráról volt nevezetes, hanem arról is, hogy legényei szilaj természetűek lévén, többször akadt ott elintézni való a csendőrség részéről. Záróra betartása ismeretlen fogalom volt, hogy pl. csak a kihágásokról tegyek említést.

Az ottani közigazgatás a községi bírő részére a bírői pálcát rendezőcsinálta, amely kb. 1.30 m. hosszú, alul 1.5 cm. vastag s felfelé vastagodó, fejtetőre fényezett koményfa bot volt. A bot végét ezüstből a magyar szent korona díszítette, alatta ezüst szalagon bevésva: "K. község bírája". Ezt a bírői pálcát, mint a hatalom jelvényét, a bírő minden hivatalos működése alkalmával magával vitte. Így pl. képviselő-testületi gyűlésre, közigazgatási rendészeti ügyben, avagy bárra stb., ahol a bírő vagy akadályoztatása esetén helyettese hivatalos ténylekedést végzett. Előfordult azután, hogy ome hatalmi jelvény boldogabb végével csinált rendet az igazságtalanságok között. Eszébe nem jutott senkinek, hogy a bírői pálcával kiosztottak miatt panaszt emeljen, avagy ne engedelmeskedjék az intézkedésnek, vagy éppen az igazságot osztó bírő ellen mert volna valaki fellépni.

Egyszer azonban az történt, hogy a helyettes bírő a fentebb leírt teremtenti a legények között felmorilt összeszóllalkozásban. De sajnos - bírői tekintélyt képviselő pálcá - nem volt vele; enélkül aztán osztozni kellett abban, amit adott és kapott. Ő sem ment panaszra szégyenből, a legények meg azt hangoztatták, ha nincs vele a bírői pálcá, éppen olyan polgára csak a községnek, mint bárki más, rendtevéssre nincs joga.

A farsang kezdete egybe esik a hideggel. Ebben az időben rendezték otthon a bálákat. Községünkben ennek színhelye a "nagy korcsma", melyet azért neveztek így, mert a másik még kisebb volt. De azért akadt bőven hely a táncolók számára. Jelszó lévén: "csak szorosán".

Egyik ilyen bál napján megnyílt az idő, és az utcát az olvadó hólé bőségesen áztatta. Természetesen a táncolni vágyó fiatalok a kiséretülben levő szülőikkel együtt megint csak klumpában tették meg az utat a nagy korcsmaig, kezében a bőr topánáikkal. A klumpák azután, a vendégek érkezési sorrendjében, szépen felsorakoztak a vendéglő tornácán.

Záróra körül járt az idő, amikor a cső. jór. a faluba érkezett. Végre kissé szelmentesebb helyre jutott, mert olvadásos időben indult ugyan, de mire a tereptárgyhoz érték, már erősen fájt a szél és fagyott is.

A korcsma elé érkezésükkor szilaj nótázás hallatszott ki. Eppen a mulatozókat a záróra közeledtőre.

Najd megkezdődött újból a tánc, s egy borzú hang a cigányoknak diktálta: "Hadd tudja meg a babám, meg a csendőry kapitány, ki a legény a csárdában..." "És a cigányok hásták, nyúzták..."

A jór. megalarta ismerni, ki az a legény a csárdában, és amikor a tornácra a sok pár klumpát meglátta a jv. egy ötlete támadt, melyet nyomban meg is valósított.

A közelben levő kannából minden pár elérhető klumpába kevés vizet öntött, amely hámarosan meg is fagyott. És mint, aki jól végezte dolgát, a község leportyázására indult.

Tökéletes sötétjémben pihent a község, csak itt-ott hallatszott egy nóta foszlány, egy-egy kurjantás a jór.-ig. Vagy 3/4 óra múlva újból a nagy korcsmánál voltak, s a korcsmárosot kihíva figyelmeztették a záróra betartására.

A korcsmáros vendégeihez bemelve kijelentette a zárbrát, s megjegyezte nyomtétel kedvéért, hogy kinnt van a cső. jór. is.

A mulatozó fiatalok, ha nem is szívesen, de vonakodás nélkül kezdett szedelőzködni, azonban senki sem találta meg a klumpáját. Ahogyan a cipőjét lehúva azt felhúzni akarta, majdnem mindegyiknek kiesi volt a klumpája. A már alig pislogó világítás mellett nem vették észre, hogy a

Ezzel közönettel nyugtázzuk az Ön. . . . hozzájárulását a B.L.-re. közp. segélyalapra.

